

Barn. Mere end én Gang vilde han være gaaet sulten i Seng, dersom ikke Madam Olufsen i sin Hjærtensgodhed havde forekommet det ved paa sin hensynsfulde Maade at byde ham op til »at smage paa« en ny Ost eller »sige hende sin Mening« om en friskkogt Skinke. Han var fattig som en Kirkerotte. Han fik i de første Aar sjælden anden Middagsmad end en røget Sild eller en Kop Kaffe. Men lige munter var han. Ofte, naar Madam Olufsen og hendes Mand hørte ham staa dernede i sin lille Stue og fløjte over sine Tegnearbejder, talte de sammen derom, og de var da begge af den Mening, at naar han saaledes — trods Fattigdom og forskellig anden Modgang — kunde blive ved at bevare sit gode Humør, maatte det være, fordi han havde sat sig et eller andet højt Maal, som han var sikker paa at naa. Hver Gang nogen af deres Bekendte spurgte dem, hvad det egentlig var, deres Logerende studerede til, svarede de derfor i fuld Overbevisning og ikke uden Selvfølelse: »Til Minister«.

Denne de Gamles tillidsfulde Tro paa hans Fremtid havde heller ikke været uden Indflydelse paa den Tiltrækning, det lille Nybordershjem havde øvet paa ham. For første Gang, siden han som lille Dreng blev kaaret til Høvding af Ungdomskammeraterne derhjemme i Tømmergaardene, mødte han her Mennesker, der troede paa ham og fuldt ud værdsatte ham saaledes, som han selv